ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 24ης Μαρτίου 2011 *

Στην υπόθεση C-552/09 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 23 Δεκεμβρίου 2009,

Ferrero SpA, με έδρα την Alba (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τον C. Gielen, advocaat,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

το **Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ),** εκπροσωπούμενο από τον D. Botis,

καθού πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

η **Tirol Milch reg. Gen.mbH Innsbruck,**

διάδικος κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Borg Barthet (εισηγητή), προεδρεύοντα του πέμπτου τμήματος, M. Ilešič και E. Levits, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: J. Kokott
γραμματέας: M. Ferreira, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 30ής Νοεμβρίου 2010,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Ferrero SpA (στο εξής: Ferrero) ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων [νυν Γενικού Δικαστηρίου] της 14ης Οκτωβρίου 2009, Τ-140/08, Ferrero κατά ΓΕΕΑ - Tirol Milch (TiMi KiNDERJOGHURT) (Συλλογή 2009, σ. II-3941, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή της κατά της αποφάσεως του δευτέρου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), της 30ής Ιανουαρίου 2008 (υπόθεση R 682/2007-2), σχετικά με διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας μεταξύ της Ferrero και της Tirol Milch reg. Gen.mbH Innsbruck (στο εξής: επίδικη απόφαση).

Το νομικό πλαίσιο

2 Ο κανονισμός (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), καταργήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 78, σ. 1), ο οποίος τέθηκε σε ισχύ στις 13 Απριλίου 2009. Ωστόσο, λαμβανομένου υπόψη του χρόνου των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς, αυτή εξακολουθεί να διέπεται από τον κανονισμό 40/94.

3 Κατά την έβδομη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 40/94:

«[…] η προστασία που συνεπάγεται το κοινοτικό σήμα και η οποία αποσκοπεί ιδίως στην εξασφάλιση της λειτουργίας του σήματος ως σημείου προέλευσης, είναι απόλυτη στην περίπτωση ταυτότητας μεταξύ αφενός του σήματος και του σημείου και

αφετέρου των προϊόντων ή των υπηρεσιών· ότι η προστασία ισχύει επίσης στην περίπτωση ομοιότητας μεταξύ αφενός του σήματος και του σημείου και αφετέρου των προϊόντων ή υπηρεσιών· ότι η έννοια της ομοιότητας ενδείκνυται να ερμηνευθεί σε συνάρτηση με τον κίνδυνο συγχύσεως· ότι ο κίνδυνος συγχύσεως, η εκτίμηση του οποίου εξαρτάται από πολλούς παράγοντες, και ιδίως από το πόσο γνωστό είναι το σήμα στην αγορά, από τη σύνδεση που μπορεί να γίνει με το χρησιμοποιηθέν ή καταχωρηθέν σημείο, από το βαθμό της ομοιότητας μεταξύ του σήματος και του σημείου και μεταξύ των σημαινομένων προϊόντων ή υπηρεσιών, αποτελεί την ειδική προϋπόθεση της προστασίας».

4 Το άρθρο 8, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού όριζε τα εξής:

«Κατόπιν ανακοπής του δικαιούχου προγενέστερου σήματος, το αιτούμενο σήμα δεν γίνεται δεκτό για καταχώριση:

[…]

β) εάν, λόγω του ταυτοσήμου του ή της ομοιότητας με το προγενέστερο σήμα και του ταυτοσήμου ή της ομοιότητας των προϊόντων ή υπηρεσιών που προσδιορίζουν τα δύο σήματα, υπάρχει κίνδυνος σύγχυσης του κοινού της εδαφικής περιοχής στην οποία απολαύει προστασίας το προγενέστερο σήμα. Ο κίνδυνος σύγχυσης περιλαμβάνει και τον κίνδυνο συσχέτισης με το προγενέστερο σήμα.»

5 Το άρθρο 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94 προέβλεπε τα εξής:

«Κατόπιν ανακοπής του δικαιούχου προγενέστερου σήματος κατά την έννοια της παραγράφου 2, το αιτούμενο σήμα δεν γίνεται επίσης δεκτό για καταχώρηση αν ταυτίζεται ή ομοιάζει με το προγενέστερο σήμα και πρόκειται να καταχωρηθεί για

προϊόντα ή υπηρεσίες που δεν ομοιάζουν με αυτές για τις οποίες έχει καταχωρηθεί το προγενέστερο σήμα, εφόσον, στην περίπτωση προγενέστερου κοινοτικού σήματος, τα σήμα αυτό χαίρει φήμης στην Κοινότητα και, στην περίπτωση προγενέστερου εθνικού σήματος, το σήμα αυτό χαίρει φήμης στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος η δε χρησιμοποίηση, χωρίς εύλογη αιτία του αιτούμενου σήματος, θα προσπόριζε αθέμιτο όφελος από το διακριτικό χαρακτήρα ή τη φήμη του προγενέστερου σήματος, ή θα έβλαπτε τον εν λόγω διακριτικό χαρακτήρα ή τη φήμη.»

6 Το άρθρο 49, παράγραφοι 1 και 2, του ίδιου κανονισμού είχε ως εξής:

«1. Το κοινοτικό σήμα μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο παραίτησης για το σύνολο ή μέρος των προϊόντων ή των υπηρεσιών για τις οποίες έχει καταχωρηθεί.

2. Η παραίτηση δηλώνεται γραπτώς στο [ΓΕΕΑ] από τον δικαιούχο του σήματος. Παράγει αποτελέσματα μόνο μετά την καταχώρισή της.»

7 Το άρθρο 52 του κανονισμού 40/94, τιτλοφορούμενο «Σχετικοί λόγοι ακυρότητας», προέβλεπε, στην παράγραφο 1, τα ακόλουθα:

«Το κοινοτικό σήμα κηρύσσεται άκυρο μετά από αίτηση που υποβάλλεται στο [ΓΕΕΑ] ή μετά από άσκηση ανταγωγής στα πλαίσια αγωγής για παραποίηση/απομίμηση:

α) όταν υφίσταται προγενέστερο σήμα προβλεπόμενο στο άρθρο 8 παράγραφος 2 και πληρούνται οι προϋποθέσεις της παραγράφου 1 ή της παραγράφου 5 του εν λόγω άρθρου·

[…]».

8 Το άρθρο 54, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού όριζε τα εξής:

«Το κοινοτικό σήμα, στο βαθμό που κηρύχθηκε, εν όλω ή εν μέρει, άκυρο, θεωρείται ότι ουδέποτε παρήγαγε τα αποτελέσματα που προβλέπει ο παρών κανονισμός.»

Το ιστορικό της διαφοράς

9 Στις 8 Απριλίου 1998, η Tirol Milch reg. Gen.mbH Innsbruck (στο εξής: Tirol Milch), εγκατεστημένη στο Ίνσμπρουκ (Αυστρία), υπέβαλε στο ΓΕΕΑ αίτηση για την καταχώριση ως κοινοτικού σήματος του παρακάτω εικονιστικού σημείου:

10 Τα προϊόντα που αφορούσε η αιτηθείσα καταχώριση εμπίπτουν στην κλάση 29, κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας, για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση των σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί (στο εξής: Διακανονισμός της Νίκαιας), και αντιστοιχούν στην ακόλουθη περιγραφή:

«Γιαούρτι, γιαούρτι με φρούτα, ποτά με γιαούρτι, ποτά με γιαούρτι που περιέχουν φρούτα· ημιπαρασκευασμένα και έτοιμα γεύματα με βάση κυρίως το γιαούρτι ή τα προϊόντα από γιαούρτι· κρέμες με γιαούρτι».

11 Στις 14 Ιανουαρίου 1999, η Ferrero άσκησε ανακοπή κατά της ως άνω αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος για όλα τα προϊόντα τα οποία αφορούσε η αίτηση αυτή, στηριζόμενη στο προγενέστερο λεκτικό σήμα της KINDER, που είναι καταχωρισμένο στην Ιταλία από τις 28 Ιανουαρίου 1965 υπό τον αριθμό 168843 και, κατόπιν ανανεώσεως, υπό τον αριθμό 684985, για προϊόντα υπαγόμενα στην κλάση 30 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας και αντιστοιχούντα στην ακόλουθη περιγραφή:

«Καφές, τσάι, ζάχαρη, ρύζι, ταπιόκα, σάγο (αλεύρι κολλαρίσματος), υποκατάστατα καφέ· άρτος, μπισκότα, γλυκά, ζύμη για γλυκά και είδη ζαχαροπλαστικής, κρέμες παγωτό, μέλι, μελάσα, μαγιά και μπέικιν πάουντερ· αλάτι, μουστάρδα· πιπέρι, ξίδι, σάλτσες· μπαχαρικά· παγωτά· κακάο, προϊόντα από κακάο, ήτοι πάστα κακάο για ροφήματα με βάση το κακάο, πάστα σοκολάτας· επικαλύψεις, ιδίως επικαλύψεις σοκολάτας, σοκολάτα, πάστα σοκολάτας, πραλίνες, στολίδια από σοκολάτα για χριστουγεννιάτικα έλατα, προϊόντα με βάση τη σοκολάτα με γέμιση από οινόπνευμα, ζαχαρωτά, είδη ζαχαροπλαστικής και σκληρή και μαλακή ζύμη για γλυκά».

12 Με απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 2000, το τμήμα ανακοπών του ΓΕΕΑ απέρριψε την ανακοπή βάσει των διατάξεων του άρθρου 8, παράγραφοι 1, στοιχείο β΄, και 5, του κανονισμού 40/94.

13 Η απόφαση αυτή επιβεβαιώθηκε από το τέταρτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ στις 3 Νοεμβρίου 2003.

14 Το σήμα TiMi KiNDERJOGHURT καταχωρίστηκε στις 20 Αυγούστου 2004 και δημοσιεύθηκε στο *Δελτίο κοινοτικών σημάτων* της 11ης Οκτωβρίου 2004.

15 Στις 19 Αυγούστου 2005, η Ferrero υπέβαλε, ενώπιον του ΓΕΕΑ, αίτηση κηρύξεως ακυρότητας, βάσει του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, του κανονισμού 40/94, κατά της καταχωρίσεως του εν λόγω κοινοτικού σήματος. Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε για όλα τα προϊόντα τα οποία αφορά το σήμα αυτό.

16 Με απόφαση της 14ης Μαρτίου 2007, το τμήμα ακυρώσεως του ΓΕΕΑ κήρυξε άκυρο το κοινοτικό σήμα TiMi KiNDERJOGHURT κατ' εφαρμογήν του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94.

17 Στις 4 Μαΐου 2007, η Tirol Milch άσκησε προσφυγή ενώπιον του ΓΕΕΑ, βάσει του άρθρου 59 του κανονισμού 40/94, κατά της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεως.

18 Με την επίδικη απόφαση, το δεύτερο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ ακύρωσε την απόφαση του τμήματος ακυρώσεως και απέρριψε την αίτηση κηρύξεως ακυρότητας.

19 Το τμήμα προσφυγών έκρινε κατ' ουσίαν, καταρχάς, ότι, μολονότι οι αποφάσεις επί των ανακοπών δεν παράγουν δεδικασμένο, το τμήμα ακυρώσεως δεσμευόταν από

τις διαπιστώσεις και τα επί της ουσίας συμπεράσματα των προγενέστερων αποφάσεων του ΓΕΕΑ δυνάμει του κανόνα nemo potest venire contra factum proprium, κατά τον οποίο η διοίκηση οφείλει να σέβεται τις πράξεις της, ειδικότερα όταν οι πράξεις αυτές παρέσχον τη δυνατότητα στους λαβόντες μέρος στη διαδικασία να αποκτήσουν νομίμως δικαιώματα επί καταχωρισθέντος σήματος. Ακολούθως, το τμήμα προσφυγών επιβεβαίωσε τις διαπιστώσεις της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών και της αποφάσεως του τετάρτου τμήματος προσφυγών, της 3ης Νοεμβρίου 2003, κατά τις οποίες τα σήματα, συνολικώς εξεταζόμενα, ήταν διαφορετικά, λαμβανομένων υπόψη των μεγάλων διαφορών τους τόσο από οπτικής όσο και από ακουστικής απόψεως. Τέλος, απέρριψε την αίτηση κηρύξεως ακυρότητας με την αιτιολογία ότι δεν επληρούτο μια προϋπόθεση εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφοι 1, στοιχείο β΄, και 5, του κανονισμού 40/94, ήτοι η ταυτότητα ή η ομοιότητα των σημείων.

Η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

20 Με δικόγραφο προσφυγής που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 14 Απριλίου 2008, η Ferrero ζήτησε την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως και την καταδίκη του ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

21 Προς στήριξη της προσφυγής της ενώπιον του Πρωτοδικείου, η αναιρεσείουσα προέβαλε δύο λόγους ακυρώσεως αντλούμενους, αντιστοίχως, από εσφαλμένη εφαρμογή της αρχής του δεδικασμένου και από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφοι 1, στοιχείο β΄, και 5, του κανονισμού 40/94.

22 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, το Πρωτοδικείο τόνισε, στη σκέψη 32 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το τμήμα προσφυγών είχε προβεί σε αυτοτελή και πλήρη εξέταση της ουσίας της διαφοράς, ιδίως δε της ομοιότητας των επίμαχων

σημείων, οπότε, παρά τις διαπιστώσεις που περιέχονται στη σκέψη 30 της επίδικης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών δεν είχε εφαρμόσει την αρχή του δεδικασμένου. Το Πρωτοδικείο συνήγαγε από τα ανωτέρω, στη σκέψη 33 της εν λόγω αποφάσεως, ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως στηριζόταν σε εσφαλμένη παραδοχή και έπρεπε, ως εκ τούτου, να απορριφθεί.

23 Το Πρωτοδικείο έκρινε, εντούτοις, στη σκέψη 36 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι κακώς το τμήμα προσφυγών είχε θεωρήσει ότι, στο πλαίσιο διαδικασίας κηρύξεως ακυρότητας, τα όργανα του ΓΕΕΑ δεσμεύονταν από τις διαπιστώσεις που περιέχονταν στην τελική απόφαση που εξεδόθη στο πλαίσιο της διαδικασίας ανακοπής, δυνάμει του κανόνα nemo potest venire contra factum proprium, της προστασίας των κεκτημένων δικαιωμάτων, καθώς και των αρχών της ασφαλείας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

24 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως που προέβαλε η Ferrero προς στήριξη της προσφυγής της, το Πρωτοδικείο τόνισε, καταρχάς, στη σκέψη 53 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η ύπαρξη ομοιότητας μεταξύ του προγενέστερου σήματος και του αμφισβητούμενου σήματος αποτελούσε κοινή προϋπόθεση εφαρμογής των παραγράφων 1, στοιχείο β΄, και 5 του άρθρου 8 του κανονισμού 40/94, στις οποίες παραπέμπει το άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, του ίδιου κανονισμού, και ότι η προϋπόθεση αυτή απαιτεί την ύπαρξη, ειδικότερα, στοιχείων οπτικής, ακουστικής ή εννοιολογικής ομοιότητας.

25 Στη σκέψη 54 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο αναφέρθηκε εν συνεχεία στη νομολογία κατά την οποία δεν απαιτείται, για να πληρούται η προϋπόθεση περί ομοιότητας κατά το άρθρο 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94, να αποδειχθεί ότι υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως, εκ μέρους του ενδιαφερομένου κοινού, μεταξύ του προγενεστέρου σήματος που χαίρει φήμης και του αμφισβητούμενου σήματος, αλλά αρκεί να έχει ο βαθμός ομοιότητας μεταξύ των σημάτων αυτών ως αποτέλεσμα την εκ μέρους του ενδιαφερομένου κοινού συσχέτιση των σημάτων αυτών. Το Πρωτοδικείο, τέλος, υπενθύμισε ότι μια τέτοια συσχέτιση έπρεπε να εκτιμηθεί σφαιρικώς, λαμβανομένων υπόψη όλων των παραγόντων που ασκούν επιρροή στη συγκεκριμένη περίπτωση, και ότι η σύγκριση των σημείων έπρεπε, όσον αφορά την οπτική, ακουστική ή εννοιολογική ομοιότητα των αντιπαραβαλλομένων σημάτων, να στηρίζεται στη συνολική εντύπωση που αυτά προκαλούν, λαμβανομένων υπόψη, μεταξύ άλλων, των διακριτικών και κυρίαρχων στοιχείων των εν λόγω σημάτων.

26 Το εν λόγω δικαστήριο εκτίμησε, πάντως, στις σκέψεις 55 έως 59 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, παρά το γεγονός ότι το στοιχείο «kinder» περιλαμβάνεται στα δύο επίμαχα σημεία, διάφορα οπτικά και ακουστικά χαρακτηριστικά απέκλειαν το ενδεχόμενο τα σήματα αυτά να γίνουν εν προκειμένω αντιληπτά ως όμοια.

27 Στη σκέψη 61 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε, όσον αφορά το επιχείρημα της Ferrero που αντλείται από τη φήμη του προγενέστερου σήματος και αυτό που αντλείται από την ομοιότητα μεταξύ των προϊόντων των επίμαχων σημάτων, ότι τα εν λόγω στοιχεία, έστω και αν μπορούσαν να ληφθούν υπόψη για την εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως, δεν ασκούσαν καμία επιρροή στην εκτίμηση της υφιστάμενης μεταξύ των δύο σημείων ομοιότητας. Το Πρωτοδικείο έκρινε, επιπλέον, στη σκέψη 62 της εν λόγω αποφάσεως, ότι η απουσία ομοιότητας μεταξύ των επίμαχων σημείων, ήταν τόσο απόλυτη ώστε η φήμη του σήματος KINDER, ανεξάρτητα από το αν είναι ή όχι αναμφισβήτητη, δεν μπορούσε να θέσει εν αμφιβόλω αυτή την απουσία ομοιότητας.

28 Το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η ύπαρξη οικογένειας ή σειράς σημάτων δεν επηρέαζε την εκτίμηση περί του αν πληρούται ή όχι η κοινή προϋπόθεση εφαρμογής των παραγράφων 1, στοιχείο β΄, και 5 του άρθρου 8 του κανονισμού 40/94, ήτοι η ύπαρξη ομοιότητας μεταξύ του προγενέστερου και του αμφισβητούμενου σήματος. Το εν λόγω δικαστήριο διαπίστωσε επιπλέον, στη σκέψη 64 της εν λόγω αποφάσεως, ότι, ακόμα και αν υποτεθεί ότι η ύπαρξη οικογένειας ή σειράς σημάτων αποτελεί προσήκοντα παράγοντα για την εκτίμηση της υπάρξεως μιας τέτοιας ομοιότητας, το ενδεχόμενο να θεωρήσουν πράγματι οι καταναλωτές ότι το αμφισβητούμενο σήμα αποτελεί μέρος αυτής της οικογένειας ή σειράς σημάτων είναι πολύ μικρό, αν όχι ανύπαρκτο, λόγω του μεγέθους των διαφορών που υπάρχουν μεταξύ του αμφισβητούμενου σήματος και των σημείων που απαριθμούνται στο σημείο 5 του δικογράφου της προσφυγής και τα οποία περιέχουν όλα το στοιχείο «kinder», καθώς και ένα πρόσθετο στοιχείο και/ή εικονιστικά στοιχεία.

29 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι το τμήμα προσφυγών δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι, στο πλαίσιο του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94, η εκτίμηση

του βαθμού ομοιότητας δεν απαιτούσε αξιολόγηση της υπάρξεως κινδύνου συγχύσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 67 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα στοιχεία που επικαλέστηκε το τμήμα προσφυγών απεδείκνυαν την απουσία ομοιότητας ανεξάρτητα από την ενδεχόμενη ικανότητα του βαθμού ομοιότητας να δημιουργήσει κίνδυνο συγχύσεως.

30 Τέλος, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 68 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το τμήμα προσφυγών δεν πλανήθηκε προβαίνοντας σε «ανατομική ανάλυση» του αμφισβητούμενου σήματος. Το εν λόγω δικαιοδοτικό όργανο, συγκεκριμένα, έκρινε ότι, καίτοι στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του βαθμού ομοιότητας πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η συνολική εντύπωση που προκαλεί ο συνδυασμός των στοιχείων που συνθέτουν τα σήματα αυτά, τούτο εντούτοις δεν είναι ασύμβατο προς τη διαδοχική εξέταση των εν λόγω στοιχείων. Το Πρωτοδικείο τόνισε επίσης ότι, εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών, αφού διαπίστωσε ότι οι διαφορές μεταξύ των επίμαχων σημείων αντιστάθμιζαν το μοναδικό στοιχείο ομοιότητας, υπογράμμισε ότι, από τη σφαιρική σύγκριση των εν λόγω σημείων προέκυψε ότι οι συνολικές εντυπώσεις που δημιουργούσαν ήταν διαφορετικές, οπότε η εν λόγω «ανατομική ανάλυση» δεν είχε πραγματοποιηθεί εις βάρος της συνεκτιμήσεως της συνολικής εντυπώσεως που προκαλεί ο συνδυασμός των στοιχείων που συνθέτουν τα συγκρουόμενα σήματα.

31 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο απέρριψε ως αβάσιμο τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως που προέβαλε η Ferrero προς στήριξη της προσφυγής της και, επομένως, απέρριψε την προσφυγή αυτή.

Αιτήματα των διαδίκων

32 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Ferrero ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

— να δεχθεί την προσφυγή της με την οποία ζήτησε την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως ή, επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο για να αποφανθεί εκ νέου, και

— να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η αναιρεσείουσα τόσο πρωτοδίκως όσο και στο πλαίσιο της κατ' αναίρεση διαδικασίας.

33 Το ΓΕΕΑ ζητεί από το Δικαστήριο:

— να λάβει υπόψη του την παραίτηση της Tirol Milch από το αμφισβητούμενο κοινοτικό σήμα και, σε περίπτωση που η αναιρεσείουσα δεχθεί να θέσει τέρμα στη διαδικασία ή δεν αποδείξει ότι έχει έννομο συμφέρον να τη συνεχίσει, να κρίνει την αίτηση αναιρέσεως άνευ αντικειμένου και να διαπιστώσει ότι παρέλκει η έκδοση αποφάσεως και ότι κάθε διάδικος θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα·

— αν το Δικαστήριο κρίνει ότι η αναιρεσείουσα έχει συμφέρον να συνεχίσει τη διαδικασία, να επιτρέψει στο ΓΕΕΑ να προβάλει νέα επιχειρήματα και ισχυρισμούς κατά της αιτήσεως αναιρέσεως, και

— επικουρικώς, να απορρίψει ευθέως την αίτηση αναιρέσεως στο σύνολό της ως απαράδεκτη ή ως προδήλως αβάσιμη και να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε στο ΓΕΕΑ.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

Επί του εννόμου συμφέροντος της αναιρεσείουσας

Επιχειρήματα των διαδίκων

34 Με το υπόμνημά του αντικρούσεως, το ΓΕΕΑ διευκρινίζει ότι, με έγγραφο της 15ης Φεβρουαρίου 2010, η Tirol Milch του γνωστοποίησε την επιθυμία της να παραιτηθεί από το αμφισβητούμενο κοινοτικό σήμα στο σύνολό του, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 49 του κανονισμού 40/94.

35 Με έγγραφο της 15ης Μαρτίου 2010, το ΓΕΕΑ γνωστοποίησε στην Tirol Milch ότι η παραίτησή της είχε γίνει δεκτή και ότι το σήμα το οποίο είχε καταχωρίσει είχε απουρθεί από το μητρώο των κοινοτικών σημάτων. Με έγγραφο της επομένης ημέρας, το ΓΕΕΑ πληροφόρησε τη Ferrero σχετικά με την απόσυρση αυτή.

36 Υπό τις συνθήκες αυτές, το ΓΕΕΑ υποστηρίζει ότι η αναιρεσείουσα δεν έχει πλέον συμφέρον να επιτύχει την ακύρωση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οπότε παρέλκει πλέον η έκδοση αποφάσεως επί της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως και η διαδικασία πρέπει να κηρυχθεί άνευ αντικειμένου.

37 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Ferrero ισχυρίστηκε εντούτοις ότι η επίδικη απόφαση και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση έχουν παραγάγει έννομα αποτελέσματα που είναι δυσμενή για αυτήν.

38 Η Ferrero υποστηρίζει επιπλέον ότι, παρά την παραίτηση της Tirol Milch από το αμφισβητούμενο σήμα, εξακολουθεί να έχει συμφέρον για την ακύρωση τόσο της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως όσο και της επίδικης αποφάσεως, στον βαθμό που η κήρυξη της ακυρότητας, σε αντίθεση με την παραίτηση, παράγει αποτελέσματα από της ημερομηνίας της καταθέσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος αυτού.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

39 Πρέπει εκ προοιμίου να υπομνησθεί ότι το έννομο συμφέρον συνιστά προϋπόθεση του παραδεκτού η οποία πρέπει να εξακολουθεί να υφίσταται μέχρι την έκδοση της δικαστικής αποφάσεως επί της ουσίας. Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, έννομο συμφέρον υφίσταται μόνον αν η προσφυγή μπορεί, με το αποτέλεσμά της, να προσπορίσει όφελος στον διάδικο που την άσκησε (απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 2010, C-550/07 P, Akzo Nobel Chemicals και Akcros Chemicals κατά Επιτροπής, Συλλογή 2010, σ. I-8301, σκέψεις 22 και 23).

40 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση, πρώτον, ότι, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή της Ferrero περί ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως, με την οποία το τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ απέρριψε την αίτηση κηρύξεως ακυρότητας που είχε υποβάλει η εταιρία αυτή κατά της καταχωρίσεως του κοινοτικού σήματος TiMi KiNDERJOGHURT.

41 Εν προκειμένω, όμως, αν ο λόγος που προέβαλε η Ferrero προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως ήταν βάσιμος, θα μπορούσε να επιφέρει την ακύρωση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ενδεχομένως δε και της επίδικης αποφάσεως και, κατά συνέπεια, της αποφάσεως της 20ής Αυγούστου 2004 περί καταχωρίσεως του εν λόγω σήματος.

42 Δεύτερον, σε αντίθεση προς ό,τι υποστηρίζει το ΓΕΕΑ, η παραίτηση της Tirol Milch από το κοινοτικό σήμα TiMi KiNDERJOGHURT δεν μπορεί, αφεαυτής, να καταστήσει άνευ αντικειμένου την αίτηση αναιρέσεως που άσκησε η Ferrero.

43 Συγκεκριμένα, η τελευταία αυτή εξακολουθεί να έχει συμφέρον να ασκήσει αναίρεση κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως στον βαθμό που, όπως υποστήριξε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, τα αποτελέσματα της παραιτήσεως και αυτά της κηρύξεως ακυρότητας δεν είναι τα ίδια. Έτσι, ενώ το κοινοτικό σήμα από το οποίο υπήρξε παραίτηση παύει να παράγει τα αποτελέσματά του μόνο μετά την καταχώριση της παραιτήσεως αυτής, κοινοτικό σήμα που κηρύχθηκε άκυρο θεωρείται ότι ουδέποτε παρήγαγε αποτελέσματα, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 54, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, με όλες τις έννομες συνέπειες που συνεπάγεται μια τέτοια ακυρότητα.

44 Επομένως, η Ferrero, στον βαθμό που η υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως δύναται να της προσπορίσει όφελος, εξακολουθεί να έχει έννομο συμφέρον.

Επί της ουσίας

45 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η Ferrero προβάλλει ένα μοναδικό λόγο αναιρέσεως, αντλούμενο από παράβαση του άρθρου 8 του κανονισμού 40/94. Ο λόγος αυτός έχει πέντε σκέλη που αντλούνται, αντιστοίχως:

— το πρώτο, από παραβίαση του συστήματος που εγκαθίδρυσε το άρθρο 8 του κανονισμού 40/94·

— το δεύτερο, από μη προσήκουσα συνεκτίμηση και άλλων πλην της ομοιότητας στοιχείων, ειδικότερα δε της φήμης·

— το τρίτο, από τη διατύπωση εσφαλμένων και αβάσιμων κανόνων περί αποδείξεως·

— το τέταρτο, από παραγνώριση του γεγονότος ότι τα προγενέστερα σήματα είναι εν μέρει λεκτικά σήματα, ενώ το προσβαλλόμενο σήμα είναι εικονιστικό, και

— το πέμπτο, από μη προσήκουσα συνεκτίμηση της υπάρξεως μιας οικογένειας σημάτων·

Επί του πρώτου σκέλους του μοναδικού λόγου αναιρέσεως

— Επιχειρήματα των διαδίκων

46 Με το πρώτο αυτό σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως, η Ferrero προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι παραβίασε το σύστημα που έχει εγκαθιδρύσει το άρθρο 8 του κανονισμού 40/94 διενεργώντας μία και μόνη ανάλυση των πραγματικών περιστατικών όσον αφορά την ομοιότητα, με βάση τις παραγράφους 1, στοιχείο β΄, και 5 του άρθρου 8 του κανονισμού 40/94, ενώ οι δύο αυτές διατάξεις προϋποθέτουν την εφαρμογή πληθώρας εντελώς διαφορετικών κριτηρίων.

47 Κατά τη Ferrero, από τη νομολογία απορρέει ότι, στο πλαίσιο εκάστης των εν λόγω διατάξεων, η ομοιότητα πρέπει να εκτιμάται αλληλένδετα με ένα σύνολο άλλων στοιχείων που ποικίλλουν ανάλογα με την οικεία διάταξη.

48 Από την απόφαση της 27ης Νοεμβρίου 2008, C-252/07, Intel Corporation (Συλλογή 2008, σ. I-8823), προκύπτει ειδικότερα ότι, στο πλαίσιο του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94, για την εκτίμηση της ομοιότητας πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η φήμη, καθώς και τα διακριτικά και κυρίαρχα στοιχεία του επίμαχου σημείου.

49 Αντιθέτως, στο πλαίσιο του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του εν λόγω κανονισμού, η συνεκτίμηση της φήμης και του διακριτικού χαρακτήρα είναι σημαντική για τη συνολική εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως.

50 Το ΓΕΕΑ υποστηρίζει ότι το πρώτο αυτό σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως είναι προδήλως αβάσιμο. Ισχυρίζεται ότι το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι, με βάση τις δύο διατάξεις που μνημονεύονται στη σκέψη 46 της παρούσας αποφάσεως, η ομοιότητα πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα τα στοιχεία οπτικής, ακουστικής και εννοιολογικής ομοιότητας μεταξύ των σημείων (απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2003, C-408/01, Adidas-Salomon και Adidas Benelux, Συλλογή 2003, σ. I-12537, σκέψη 28). Κατά το ΓΕΕΑ, αν από την εξέταση αυτή προκύψει ότι, συνολικά, τα σημεία δεν είναι όμοια, η διαπίστωση αυτή είναι έγκυρη στο πλαίσιο τόσο της παραγράφου 1, στοιχείο β΄, όσο και της παραγράφου 5 του άρθρου 8 του κανονισμού 40/94.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

51 Εκ προοιμίου, πρέπει να υπομνησθεί, όπως έπραξε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 53 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η ύπαρξη ομοιότητας μεταξύ του προγενέστερου σήματος και του αμφισβητούμενου σήματος αποτελεί κοινή προϋπόθεση εφαρμογής των παραγράφων 1, στοιχείο β΄, και 5 του άρθρου 8 του κανονισμού 40/94.

52 Η προϋπόθεση αυτή της ομοιότητας μεταξύ του σήματος και του σημείου προϋποθέτει, στο πλαίσιο τόσο του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94 όσο και της παραγράφου 5 του εν λόγω άρθρου, την ύπαρξη, μεταξύ άλλων, στοιχείων οπτικής, ακουστικής ή εννοιολογικής ομοιότητας (βλ., κατά την έννοια αυτή, απόφαση Adidas-Salomon και Adidas Benelux, προπαρατεθείσα, σκέψη 28).

53 Βεβαίως, ο βαθμός ομοιότητας που απαιτείται στο πλαίσιο της μιας ή της άλλης από τις διατάξεις αυτές είναι διαφορετικός. Συγκεκριμένα, ενώ η εφαρμογή της προστασίας που προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94 εξαρτάται από τη διαπίστωση ενός τέτοιου βαθμού ομοιότητας μεταξύ των συγκρουομένων σημάτων ώστε να υφίσταται κίνδυνος συγχύσεώς τους από το ενδιαφερόμενο κοινό, η ύπαρξη τέτοιου κινδύνου δεν απαιτείται για την προστασία που παρέχεται από την παράγραφο 5 του ίδιου άρθρου. Έτσι, οι προσβολές στις οποίες αναφέρεται η εν λόγω παράγραφος 5 μπορούν να αποτελούν τη συνέπεια ενός μικρότερου βαθμού ομοιότητας μεταξύ του προγενέστερου και του μεταγενέστερου σήματος, εφόσον ο βαθμός αυτός είναι αρκετός ώστε το ενδιαφερόμενο κοινό να συσχετίζει τα εν λόγω σήματα, δηλαδή να τα συνδέει μεταξύ τους (βλ., κατά την έννοια αυτήν, προπαρατεθείσες αποφάσεις Adidas-Salomon και Adidas Benelux, σκέψεις 27, 29 και 31, καθώς και Intel Corporation, σκέψεις 57, 58 και 66).

54 Αντιθέτως, ούτε από το γράμμα των εν λόγω διατάξεων ούτε από τη νομολογία προκύπτει ότι η ομοιότητα μεταξύ των συγκρουομένων σημάτων πρέπει να εκτιμάται κατά διαφορετικό τρόπο ανάλογα με το αν πραγματοποιείται με βάση τη μια ή την άλλη από τις διατάξεις αυτές.

55 Όσον αφορά το επιχείρημα της Ferrero που αντλείται από την προπαρατεθείσα απόφαση Intel Corporation, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το επιχείρημα αυτό στηρίζεται σε εσφαλμένη κατανόηση της εν λόγω αποφάσεως.

56 Το Δικαστήριο επιβεβαίωσε, με την εν λόγω απόφαση, τη νομολογία του κατά την οποία η ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ των συγκρουομένων σημάτων πρέπει, όπως και η ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως, να εκτιμάται σφαιρικώς, λαμβανομένων υπόψη όλων των παραγόντων που ασκούν επιρροή στη συγκεκριμένη περίπτωση, στους οποίους περιλαμβάνονται όχι μόνον ο βαθμός ομοιότητας μεταξύ των συγκρουομένων σημάτων, αλλά και η ένταση του διακριτικού χαρακτήρα και το εύρος της φήμης του προγενέστερου σήματος (βλ. απόφαση Intel Corporation, προπαρατεθείσα, σκέψεις 41 και 42 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

57 Όσον αφορά, ειδικότερα, τον τελευταίο αυτό παράγοντα, το Δικαστήριο τόνισε ότι, κατά την εκτίμηση της υπάρξεως συνδέσμου μεταξύ των συγκρουομένων σημάτων, μπορεί να είναι αναγκαίο να ληφθεί υπόψη το εύρος της φήμης του προγενέστερου σήματος, προκειμένου να διαπιστωθεί αν αυτή εκτείνεται πέραν του κοινού που αφορά το σήμα αυτό. Συναφώς το Δικαστήριο εξήγησε, μεταξύ άλλων, ότι είναι, συγκεκριμένα, πιθανό το κοινό που ενδιαφέρεται για τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τα οποία έχει καταχωρισθεί το μεταγενέστερο σήμα να συσχετίσει τα συγκρουόμενα σήματα, μολονότι είναι εντελώς διαφορετικό από το κοινό στο οποίο απευθύνονται τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες για τα οποία καταχωρίστηκε το προγενέστερο σήμα (βλ. απόφαση Intel Corporation, προπαρατεθείσα, σκέψεις 52 και 53).

58 Από την προπαρατεθείσα απόφαση Intel Corporation απορρέει συνεπώς σαφώς ότι, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η Ferrero, το Δικαστήριο έκρινε με την απόφαση αυτή ότι η φήμη και ο διακριτικός χαρακτήρας του προγενέστερου σήματος αποτελούν παράγοντες που ασκούν επιρροή κατά την εκτίμηση όχι της ομοιότητας των συγκρουομένων σημάτων, αλλά του αν τα σήματα αυτά συνδέονται στην αντίληψη του ενδιαφερομένου κοινού.

59 Επομένως, το πρώτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

Επί του δευτέρου σκέλους του μοναδικού λόγου αναιρέσεως

— Επιχειρήματα των διαδίκων

60 Με το δεύτερο αυτό σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως, η Ferrero υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο, στις σκέψεις 55 έως 59 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, πλανήθηκε περί το δίκαιο εκτιμώντας τον κίνδυνο συγχύσεως, βάσει του άρθρου 8, παράγραφοι 1, στοιχείο β΄, και 5, του κανονισμού 40/94, αποκλειστικά από την άποψη της ομοιότητας των συγκρουομένων σημάτων και αρνούμενο να εξετάσει τους λοιπούς δυνάμενους να ληφθούν υπόψη παράγοντες που θα μπορούσαν να ασκήσουν επιρροή για να αντισταθμίσουν μια ενδεχόμενη περιορισμένη ομοιότητα των σημείων και, ειδικότερα, τη φήμη του προγενέστερου σήματος στη σχετική αγορά.

61 Η Ferrero υποστηρίζει, επιπλέον, ότι τα όσα έκρινε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δηλαδή «η απουσία ομοιότητας μεταξύ των επίμαχων σημείων […] είναι τόσο απόλυτη ώστε η φήμη του σήματος KINDER, ανεξάρτητα από το αν έχει ή όχι αμφισβητηθεί, δεν μπορεί να θέσει εν αμφιβόλω αυτή την απουσία ομοιότητας», είναι εσφαλμένα, στον βαθμό που η φήμη του σήματος έχει άμεσο αποτέλεσμα επί του εύρους της προστασίας του όσον αφορά την ομοιότητα. Κατά την αναιρεσείουσα, ένα σήμα που χαίρει μεγάλης φήμης έχει οπωσδήποτε αποκτήσει επίσης πολύ έντονο διακριτικό χαρακτήρα. Πρέπει, κατά συνέπεια, να υπάρχουν ουσιώδεις διαφορές προκειμένου να διαφοροποιηθεί ένα μεταγενέστερο σήμα από το φημισμένο προγενέστερο σήμα. Η σύγκριση δύο σημάτων χωρίς συνεκτίμηση της φήμης που χαίρει έκαστο αυτών συνιστά συνεπώς πλάνη περί το δίκαιο.

62 Η Ferrero ισχυρίζεται επίσης ότι, αν η σκέψη 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως έπρεπε να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι σημαίνει ότι τόσο η παράγραφος 1, στοιχείο β΄, όσο και η παράγραφος 5 του άρθρου 8 του κανονισμού 40/94 προϋποθέτουν την ύπαρξη ενός ελάχιστου βαθμού ομοιότητας και ότι ο βαθμός αυτός, αν δεν έφθανε το ελάχιστο αυτό επίπεδο, δεν θα μπορούσε να αντισταθμιστεί από μια

τεράστια φήμη, το συμπέρασμα αυτό θα έπρεπε επίσης να απορριφθεί, για τον λόγο ότι δεν βρίσκει κανένα νομικό έρεισμα στο εν λόγω άρθρο 8. Κατά τη Ferrero, η αλληλεξαρτώμενη φύση της ομοιότητας και της φήμης, από την άποψη των δύο αυτών διατάξεων, συνεπάγεται αντιθέτως ότι ακόμη και ένας ελάχιστος βαθμός ομοιότητας μπορεί να αντισταθμιστεί από τη φήμη, δημιουργώντας έτσι ένα σύνδεσμο κατά την έννοια αυτής της παραγράφου 5 ή ακόμη και έναν κίνδυνο συγχύσεως κατά την έννοια της εν λόγω παραγράφου 1, στοιχείο β΄.

63 Κατά το ΓΕΕΑ, το δεύτερο αυτό σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως είναι προδήλως αβάσιμο. Από τη νομολογία προκύπτει συγκεκριμένα ότι, αν τα επίμαχα σημεία είναι διαφορετικά, η ενδεχόμενη φήμη των προγενέστερων σημάτων δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια την εφαρμογή των εν λόγω διατάξεων, καθόσον δεν πληρούται μία από τις προϋποθέσεις που αυτές προβλέπουν. Τούτο ισχύει τόσο για το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, δυνάμει του οποίου η ομοιότητα μεταξύ των σημείων και των προϊόντων αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για την εφαρμογή της διατάξεως αυτής, όσο και για την παράγραφο 5 του ίδιου άρθρου, δυνάμει της οποίας η ομοιότητα των σημείων αποτελεί μία από τις ανεξάρτητες και σωρευτικές προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

64 Όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 56 της παρούσας αποφάσεως, η ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ του προγενέστερου σήματος και του αμφισβητούμενου σήματος κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94 πρέπει, όπως και ο κίνδυνος συγχύσεως βάσει της παραγράφου 1, στοιχείο β΄, του ίδιου άρθρου, να εκτιμάται σφαιρικώς, λαμβανομένων υπόψη όλων των παραγόντων που ασκούν επιρροή στη συγκεκριμένη περίπτωση, στους οποίους περιλαμβάνονται μεταξύ άλλων ο βαθμός ομοιότητας μεταξύ των συγκρουομένων σημάτων και μεταξύ των προϊόντων που φέρουν τα σήματα αυτά, καθώς και το εύρος της φήμης και η ένταση του, εγγενούς ή αποκτηθέντος με τη χρήση, διακριτικού χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος.

65 Καίτοι η συνολική αυτή εκτίμηση προϋποθέτει ένα βαθμό αλληλεξαρτήσεως μεταξύ των παραγόντων που λαμβάνονται υπόψη, οπότε ο χαμηλός βαθμός ομοιότητας μεταξύ των σημάτων μπορεί έτσι να αντισταθμισθεί από τον έντονο διακριτικό χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος [βλ., κατά την έννοια αυτή, απόφαση της 7ης Μαΐου 2009, C-398/07 P, Waterford Wedgwood/Assembled Investments (Proprietary) και ΓΕΕΑ, σκέψη 33], εντούτοις, ελλείψει οποιασδήποτε ομοιότητας μεταξύ του προγενέστερου και του αμφισβητούμενου σήματος, ούτε η διασημότητα ή η φήμη του προγενέστερου σήματος ούτε το γεγονός ότι οι οικείες υπηρεσίες ή τα προϊόντα είναι πανομοιότυπα ή παρόμοια αρκούν για να διαπιστωθεί η ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως των συγκρουομένων σημάτων ή συνδέσμου μεταξύ αυτών στην αντίληψη του ενδιαφερομένου κοινού (βλ., κατά την έννοια αυτή, απόφαση της 2ας Σεπτεμβρίου 2010, C-254/09 P, Calvin Klein Trademark Trust κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2010, σ. I-7989, σκέψη 53 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

66 Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τη σκέψη 51 της παρούσας αποφάσεως, για να μπορεί να τύχει εφαρμογής το άρθρο 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94, τα συγκρουόμενα σήματα πρέπει, κατ' ανάγκην, να είναι είτε πανομοιότυπα είτε παρόμοια. Συνεπώς, είναι πρόδηλον ότι οι διατάξεις αυτές δεν έχουν εφαρμογή στις περιπτώσεις στις οποίες το Πρωτοδικείο αποκλείει οποιαδήποτε ομοιότητα των συγκρουομένων σημάτων (βλ., κατά την έννοια αυτή, απόφαση Calvin Klein Trademark Trust κατά ΓΕΕΑ, προπαρατεθείσα, σκέψη 68). Μόνο στην περίπτωση κατά την οποία τα συγκρουόμενα σήματα παρουσιάζουν ορισμένη, έστω μικρή, ομοιότητα, το εν λόγω δικαστήριο οφείλει να προβεί σε σφαιρική εκτίμηση προκειμένου να καθορίσει αν, παρά τον χαμηλό βαθμό ομοιότητας μεταξύ των σημάτων αυτών, υφίσταται, λόγω της υπάρξεως και άλλων ασκούντων επιρροή παραγόντων, όπως είναι το παγκοίνως γνωστό ή η φήμη του προγενέστερου σήματος, κίνδυνος συγχύσεως ή σύνδεσμος μεταξύ των σημάτων αυτών στην αντίληψη του ενδιαφερομένου κοινού.

67 Στις σκέψεις όμως 55 έως 59 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι ορισμένα οπτικά και ακουστικά χαρακτηριστικά των επίμαχων σημείων απέκλειαν το ενδεχόμενο να προσληφθούν τα σήματα αυτά ως παρόμοια.

68 Υπό τις συνθήκες αυτές, ορθώς το Πρωτοδικείο κατέληξε, στις σκέψεις 61 και 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η φήμη του προγενέστερου σήματος και η ομοιότητα που υφίσταται μεταξύ των προϊόντων των επίδικων σημάτων, έστω και αν μπορούν να ληφθούν υπόψη για την εκτίμηση της υπάρξεως κινδύνου συγχύσεως, δεν ασκούν καμία επιρροή στην εκτίμηση της ομοιότητας που υφίσταται μεταξύ των επίμαχων σημείων, οπότε δεν είναι ικανές να θέσουν εν αμφιβόλω τη διαπιστωθείσα έλλειψη ομοιότητας (βλ., κατά την έννοια αυτή, απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2008, C-57/08 P, Gateway κατά ΓΕΕΑ, σκέψεις 55 έως 57).

69 Επομένως, το δεύτερο σκέλος του λόγου αναιρέσεως πρέπει να κριθεί αβάσιμο.

Επί του τρίτου σκέλους του μοναδικού λόγου αναιρέσεως

— Επιχειρήματα των διαδίκων

70 Με το τρίτο αυτό σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως, η Ferrero υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο, στις σκέψεις 56 έως 58 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, πλανήθηκε περί το δίκαιο ή παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά που του υποβλήθηκαν εφαρμόζοντας, προκειμένου να εκτιμήσει την ομοιότητα των επίμαχων σημείων, κανόνες περί αποδείξεως οι οποίοι είναι εσφαλμένοι, αβάσιμοι και δεν στηρίζονται σε καμία αιτιολογία.

71 Κατά τη Ferrero, οι εν λόγω κανόνες συνίστανται στο ότι, πρώτον, όταν ορισμένα στοιχεία συνδέονται μεταξύ τους ως ένα σώμα, έκαστο εξ αυτών χάνει την αυτοτελή του ύπαρξη. Δεύτερον, αν ένα εικονιστικό σημείο συνίσταται στην αναπαράσταση

δύο στοιχείων, εκ των οποίων το ένα είναι τοποθετημένο στο κέντρο επάνω από το άλλο, το σημείο συγκλίσεως του σημείου θα είναι το στοιχείο που καταλαμβάνει την υψηλότερη θέση, η δε κεντρική θέση μπορεί να αντισταθμίσει μια γραμματοσειρά μικρότερου μεγέθους η οποία καθίσταται λιγότερο ευανάγνωστη λόγω του βάθους της εικόνας στο οποίο είναι τοποθετημένο το κεντρικά ευρισκόμενο στοιχείο. Τρίτον, όταν ένα σημείο περιέχει δύο στοιχεία, το σημείο συγκλίσεως αυτού θα είναι το πρώτο από τα εν λόγω στοιχεία. Τέταρτον, αν ένα σημείο περιέχει τρία στοιχεία, το κεντρικό στοιχείο θα είναι ένα αμελητέο στοιχείο.

72 Το ΓΕΕΑ υποστηρίζει ότι το τρίτο σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτο, δεδομένου ότι δεν εγείρει κανένα νομικό ζήτημα και απλώς περιορίζεται στην αμφισβήτηση των σχετικών με τα πραγματικά περιστατικά εκτιμήσεων του Πρωτοδικείου, κατά παράβαση των επιταγών του άρθρου 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

73 Εκ προοιμίου, πρέπει να υπομνησθεί ότι από τα άρθρα 256, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ και 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αναίρεση περιορίζεται στα νομικά ζητήματα. Ως εκ τούτου, το Πρωτοδικείο είναι το μόνο αρμόδιο να προβαίνει στη διαπίστωση και εκτίμηση των σχετικών πραγματικών περιστατικών και να εκτιμά τα αποδεικτικά στοιχεία. Επομένως, η εκτίμηση των εν λόγω πραγματικών περιστατικών και αποδεικτικών στοιχείων δεν είναι, υπό την επιφύλαξη της περιπτώσεως παραμορφώσεώς τους, νομικό ζήτημα υποκείμενο, αυτό καθαυτό, στον έλεγχο του Δικαστηρίου στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις Calvin Klein Trademark Trust κατά ΓΕΕΑ, προπαρατεθείσα, σκέψη 49 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, καθώς και της 13 Ιανουαρίου 2011, Media-Saturn-Holding κατά ΓΕΕΑ, C-92/10 P, σκέψη 27).

74 Ωστόσο, εφόσον ο αναιρεσείων αμφισβητεί την εκ μέρους του Πρωτοδικείου ερμηνεία ή εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης, τα νομικά ζητήματα που εξετάστηκαν πρωτοδίκως μπορούν να αποτελέσουν εκ νέου αντικείμενο συζητήσεως στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 17ης Ιουλίου 2008, C-488/06 P, L & D κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2008, σ. I-5725, σκέψη 43).

75 Με το τρίτο όμως σκέλος του μοναδικού λόγου της αναιρέσεως, η Ferrero προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι εισήγαγε σιωπηρώς, προκειμένου να εκτιμήσει την ομοιότητα, κανόνες περί αποδείξεως οι οποίοι δεν προβλέπονται στον κανονισμό 40/94. Κατ' αυτόν τον τρόπο ζητεί ακριβώς να διαπιστωθούν νομικά σφάλματα στα οποία υπέπεσε το Πρωτοδικείο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

76 Επομένως, το εν λόγω σκέλος πρέπει να κριθεί παραδεκτό.

77 Επιβάλλεται ωστόσο η διαπίστωση ότι το σκέλος αυτό δεν στηρίζεται στα πραγματικά περιστατικά. Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο προέβη, προκειμένου να συναγάγει, στη σκέψη 59 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το τμήμα προσφυγών δεν είχε υποπέσει σε σφάλμα διαπιστώνοντας την έλλειψη ομοιότητας μεταξύ των επίμαχων σημείων, σε συγκεκριμένη εκτίμηση των οπτικών και ακουστικών χαρακτηριστικών των σημείων αυτών χωρίς να εισαγάγει, σε αντίθεση προς ό,τι υποστηρίζει η Ferrero, κανόνες περί αποδείξεως γενικής ισχύος.

78 Εν πάση περιπτώσει, στον βαθμό που η Ferrero διατείνεται ότι υπήρξε παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών που υποβλήθηκαν στην εκτίμηση του Πρωτοδικείου, πρέπει να υπομνησθεί ότι τα άρθρα 256, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και 112, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ΄, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου επιβάλλουν στον αναιρεσείοντα να αναφέρει επακριβώς τα στοιχεία που, κατ' αυτόν, παραμόρφωσε το Πρωτοδικείο και να αποδεικνύει τα σφάλματα αναλύσεως τα οποία, κατά την εκτίμησή του, οδήγησαν το Πρωτοδικείο σ' αυτή την παραμόρφωση (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 7ης Ιανουαρίου 2004, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P,

C-217/00 P και C-219/00 P, Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-123, σκέψη 50).

79 Επιβάλλεται όμως η διαπίστωση ότι η Ferrero δεν προσκομίζει κανένα στοιχείο ικανό να στηρίξει το επιχείρημά της αυτό.

80 Κατά συνέπεια, το τρίτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

Επί του τετάρτου σκέλους του μοναδικού λόγου αναιρέσεως

— Επιχειρήματα των διαδίκων

81 Με το τέταρτο αυτό σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως, η Ferrero υποστηρίζει ότι από τη νομολογία προκύπτει ότι η ομοιότητα, στο πλαίσιο του άρθρου 8, παράγραφοι 1, στοιχείο β΄, και 5, του κανονισμού 40/94, μπορεί να είναι οπτική, ακουστική ή εννοιολογική και ότι οι πτυχές αυτές της ομοιότητας πρέπει να εξετάζονται σφαιρικά. Στις σκέψεις όμως 56 έως 58 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο πραγματοποίησε εκτίμηση από οπτικής κυρίως απόψεως και, σε ορισμένο βαθμό, από ακουστικής απόψεως, καθόσον δόθηκε έμφαση σε μεγάλο βαθμό σε ζητήματα σχετικά με τη γραφική παράσταση, όπως είναι η θέση και οι γραμματοσειρές των τριών στοιχείων που περιέχονται στο αμφισβητούμενο σήμα, καθώς και το βάθος της εικόνας στο οποίο τα στοιχεία αυτά εμφανίζονται.

82 Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι τα προγενέστερα σήματα, ειδικότερα δε τα σχετικά με το στοιχείο «KINDER» ισπανικά, γαλλικά και ιταλικά σήματα, είναι λεκτικά σήματα των οποίων το εύρος προστασίας δεν θα επηρεαζόταν από ζητήματα σχετικά με τη γραφική παράσταση, όπως είναι η θέση των στοιχείων, οι γραμματοσειρές ή το βάθος της εικόνας στο οποίο απαπαρίστανται τα στοιχεία αυτά.

83 Το ΓΕΕΑ υποστηρίζει ότι το τέταρτο σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτο, καθόσον δεν εγείρει κανένα νομικό ζήτημα και περιορίζεται στην αμφισβήτηση των σχετικών με τα πραγματικά περιστατικά εκτιμήσεων του Πρωτοδικείου.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

84 Εκ προοιμίου, πρέπει να απορριφθεί η επιχειρηματολογία του ΓΕΕΑ σχετικά με το απαράδεκτο του τετάρτου σκέλους του μοναδικού λόγου αναιρέσεως. Συγκεκριμένα, σε αντίθεση προς όσα αυτό υποστηρίζει, το εν λόγω σκέλος αφορά ένα νομικό ζήτημα, καθόσον με αυτό προβάλλεται η εκ μέρους του Πρωτοδικείου παραγνώριση του περιεχομένου του άρθρου 8, παράγραφοι 1, στοιχείο β', και 5, του κανονισμού 40/94, στον βαθμό που θα έπρεπε να λάβει υπόψη, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της ομοιότητας των επίμαχων σημείων, το γεγονός ότι το προγενέστερο σήμα είναι σήμα λεκτικό.

85 Επί της ουσίας, πρέπει να υπομνησθεί ότι, προς εκτίμηση του βαθμού ομοιότητας μεταξύ των οικείων σημάτων, πρέπει να καθοριστεί ο βαθμός οπτικής, ακουστικής και εννοιολογικής ομοιότητάς τους και, ενδεχομένως, να εκτιμηθεί η σημασία που πρέπει να αποδοθεί στα διάφορα αυτά στοιχεία, αφού ληφθούν υπόψη η κατηγορία των οικείων προϊόντων ή υπηρεσιών και οι συνθήκες υπό τις οποίες διατίθενται στην αγορά (απόφαση της 12ης Ιουνίου 2007, C-334/05 P, ΓΕΕΑ κατά Shaker, Συλλογή 2007, σ. I-4529, σκέψη 36).

86 Επιπλέον, η οπτική, ακουστική και εννοιολογική ομοιότητα μεταξύ των επίμαχων σημείων πρέπει να αποτελέσει αντικείμενο σφαιρικής εκτιμήσεως, στο πλαίσιο της οποίας η εκτίμηση ενδεχόμενης ακουστικής ομοιότητας αποτελεί ένα μόνον από τους παράγοντες που ασκούν επιρροή (βλ., κατά την έννοια αυτή, απόφαση της 23ης Μαρτίου 2006, C-206/04 P, Mülhens κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2006, σ. I-2717, σκέψη 21).

87 Συνεπώς, ορθώς το Πρωτοδικείο εξέτασε, στις σκέψεις 56 έως 58 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τη συνολική εντύπωση που προκαλούν τα δύο επίμαχα σημεία, όσον αφορά την ενδεχόμενη τόσο οπτική όσο και ακουστική ομοιότητά τους.

88 Κατά συνέπεια, το τέταρτο σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

89 Κατά τα λοιπά, στον βαθμό που αποσκοπεί στο να επιτευχθεί νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, το σκέλος αυτό του λόγου αναιρέσεως είναι, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 73 της παρούσας αποφάσεως, απαράδεκτο, καθόσον η Ferrero ουδεμία προέβαλε παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών ή των αποδεικτικών στοιχείων που υποβλήθηκαν στο Πρωτοδικείο.

Επί του πέμπτου σκέλους του μοναδικού λόγου αναιρέσεως

— Επιχειρήματα των διαδίκων

90 Με το πέμπτο αυτό σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως, η Ferrero υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο πλανήθηκε περί το δίκαιο, μη δεχόμενο, εν προκειμένω, την ύπαρξη οικογένειας σημάτων, με το αιτιολογικό ότι δεν ασκεί επιρροή στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της ομοιότητας.

91 Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, το Πρωτοδικείο ερμήνευσε εσφαλμένα τη νομολογία, στον βαθμό που, αν, στο πλαίσιο του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, η ύπαρξη οικογένειας σημάτων αυξάνει τον κίνδυνο συγχύσεως οδηγώντας τον καταναλωτή να υποθέσει ότι το αμφισβητούμενο σήμα ανήκει στην οικογένεια αυτή, τούτο οφείλεται ακριβώς στην ομοιότητα μεταξύ του αμφισβητούμενου σήματος, αφενός, και της οικογένειας σημάτων, αφετέρου, ή, ειδικότερα, στο στοιχείο που είναι κοινό στα σήματα αυτά (απόφαση της 13ης Σεπτεμβρίου 2007, C-234/06 P, Il Ponte Finanziaria κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2007, σ. I-7333, σκέψη 63).

92 Η Ferrero υποστηρίζει, επιπλέον, ότι η ύπαρξη και μόνον οικογένειας σημάτων αυξάνει τον κίνδυνο το σήμα τρίτου που περιέχει το κοινό στοιχείο της οικογένειας να προσληφθεί αυτομάτως από τον ενδιαφερόμενο καταναλωτή ως παρόμοιο με το κοινό αυτό στοιχείο.

93 Ο κανόνας αυτός εφαρμόζεται πλήρως στην κατάσταση στην οποία το αμφισβητούμενο σήμα περιέχει το στοιχείο «KINDER», το οποίο χαίρει ευρύτατης φήμης, καθόσον το σήμα αυτό συγκρίνεται με μια οικογένεια 36 σημάτων που όλα περιέχουν το ίδιο στοιχείο, μόνο του ή σε συνδυασμό με άλλα.

94 Το ΓΕΕΑ ισχυρίζεται ότι το πέμπτο σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως είναι συγχρόνως απαράδεκτο και προδήλως αβάσιμο. Αφενός, συγκεκριμένα, η αμφισβήτηση της διαπιστώσεως του Πρωτοδικείου ότι η Ferrero δεν μπορεί να επικαλεστεί την ύπαρξη «οικογένειας» παρόμοιων σημάτων συνεπάγεται νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, η οποία δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως. Αφετέρου, το ΓΕΕΑ υποστηρίζει ότι η ενδεχόμενη ύπαρξη οικογένειας σημάτων δεν ασκεί επιρροή όσον αφορά το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, στον βαθμό που μπορεί να προκαλέσει μια ιδιαίτερη μορφή έμμεσης συγχύσεως, δημιουργώντας στο κοινό την πεποίθηση ότι το μεταγενέστερο σήμα αποτελεί ένα επιπλέον σήμα που έρχεται να προστεθεί στα σήματα της οικογένειας αυτής. Αντιθέτως, όσον αφορά την παράγραφο 5 του ίδιου άρθρου, το επιχείρημα αυτό δεν είναι βάσιμο από νομικής απόψεως, καθόσον η σύγχυση δεν

ασκεί επιρροή αυτή καθαυτή. Ομοίως, η έλλειψη ομοιότητας μεταξύ όλων των σημάτων της σειράς και του αμφισβητούμενου σημείου αρκεί για να αποκλειστεί με βεβαιότητα το ενδεχόμενο κινδύνου συγχύσεως και ζημίας ή αθέμιτου πλεονεκτήματος.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

95 Εκ προοιμίου, πρέπει να απορριφθεί η επιχειρηματολογία του ΓΕΕΑ σχετικά με το απαράδεκτο του πέμπτου σκέλους του μοναδικού λόγου αναιρέσεως. Συγκεκριμένα, από την επιχειρηματολογία που ανέπτυξε η Ferrero προκύπτει ότι η τελευταία αυτή προβάλλει την εκ μέρους του Πρωτοδικείου παραγνώριση του περιεχομένου του άρθρου 8, παράγραφοι 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, καθόσον έκρινε ότι η ύπαρξη οικογένειας σημάτων δεν ασκεί επιρροή στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της ομοιότητας.

96 Το σκέλος αυτό αφορά συνεπώς ένα νομικό ζήτημα και, επομένως, πρέπει να κριθεί παραδεκτό.

97 Επί της ουσίας, πρέπει να υπομνησθεί ότι από τη νομολογία προκύπτει ότι η ύπαρξη «οικογένειας» ή «σειράς» σημάτων αποτελεί στοιχείο το οποίο πρέπει να λαμβάνεται υπόψη για την εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως. Στην περίπτωση αυτή, ο κίνδυνος αυτός προκύπτει συγκεκριμένα από το γεγονός ότι ο καταναλωτής μπορεί να παραπλανηθεί σχετικά με την προέλευση των προϊόντων ή των υπηρεσιών που προσδιορίζονται από το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση και να πιστέψει, εσφαλμένως, ότι το σήμα αποτελεί μέρος της εν λόγω οικογένειας ή σειράς σημάτων (απόφαση Il Ponte Finanziaria κατά ΓΕΕΑ, προπαρατεθείσα, σκέψη 63).

98 Ωστόσο, όπως προκύπτει από τη σκέψη 52 της παρούσας αποφάσεως, το στοιχείο αυτό δεν ασκεί επιρροή στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της υπάρξεως ομοιότητας μεταξύ του προγενέστερου και του αμφισβητούμενου σήματος.

99 Κατά συνέπεια, όπως απορρέει από τη σκέψη 66 της παρούσας αποφάσεως, μόνο στην περίπτωση κατά την οποία τα συγκρουόμενα σήματα παρουσιάζουν ορισμένη ομοιότητα, το Γενικό Δικαστήριο οφείλει να λάβει υπόψη, στο πλαίσιο της σφαιρικής εκτιμήσεως του κινδύνου συγχύσεως ή του συνδέσμου μεταξύ των σημάτων αυτών, την ύπαρξη «οικογένειας» ή «σειράς» σημάτων.

100 Το Πρωτοδικείο όμως, καθόσον διαπίστωσε, στις σκέψεις 55 έως 59 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ορισμένος αριθμός οπτικών και ακουστικών χαρακτηριστικών των επίμαχων σημείων απέκλειαν το ενδεχόμενο τα σημεία αυτά να προσληφθούν ως όμοια, μπορούσε, χωρίς να πλανηθεί περί το δίκαιο, να θεωρήσει, στις σκέψεις 63 έως 66 της εν λόγω αποφάσεως, ότι η διαπίστωση αυτή δεν τίθεται εν αμφιβόλω από την ύπαρξη μιας «οικογένειας» ή «σειράς» σημάτων.

101 Κατά συνέπεια, το πέμπτο σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο και, επομένως, ο λόγος αυτός αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

102 Κατόπιν των προεκτεθέντων, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

Επί των δικαστικών εξόδων

103 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118 του ίδιου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Ferrero ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του ΓΕΕΑ.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τη Ferrero SpA στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)